

Jan Steen

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Ik doe de deur open naar de eetkamer. De sereniteit is ooverdovend. In dit stilleven valt de bonenschotel op het voor mij bestemde bord als enig onaangeeroerd onderdeel op. Het bestek ligt als mikado verspreid over de tafel en de overige borden zijn op een enkele boon na leeg.

De omvang van de bonenschotels op de grond vertelt mij de exacte positionering van de hoofdrolspelers in dit eet-bacchanaal. De nageoeg compleet op de grond belande versie zal van de eenjarige jongeman zijn. De kleinere porties grondrestant keurig gerangschikt op

leeftijd. Wat een bende. Wat een levendigheid.

Min of meer uit reflex, neem ik - hoofdschuddend over het tafereel voor me - eerst een hap van mijn bord. Al malende bedenk ik mij dat dit woord veel meer past in deze context dan de situatie eerder op de dag.

Gelijk zie ik weer het verraste, hyperalerte gezicht van mevrouw Herder, 85 jaar oud, op de poli vanmiddag voor mij. Ze heeft op haar benen een rode huiduitslag. Deze uitslag kan ontstaan zijn door een vorm van psoriasis of bijvoorbeeld als reactie op een doorgemaakt

virus. Samen willen we graag weten wat er exact speelt. Dan kunnen we de juiste therapie instellen.

Ik leg haar uit wat mijn voorstel is. „De assistente neemt zo een hap van de huid.”

Mijn vervolgzin met verdere uitleg komt net een seconde te laat. Verschrikt trekt ze haar been terug en kijkt mij met grote ogen aan. In de poging het verder te verduidelijken, struikel ik vervolgens over het volgende jargon: „Het stukje huid dat we verwijderen is maar een klein monster.”

De ogen worden nog groter: „Een hap van een monster, op mijn huid?! Wat is dit voor praktijk?”

Op TGV-tempo leg ik uit dat we na een oppervlakkige verdoving een stukje huid verwijderen met een soort appelboortje. Maar bij het

Laat hem maar even vandaag. Qua uitleg maakt hij er vandaag een huishouden van Jan Steen van

uitspreken ervan realiseer ik me de mogelijke verwarring en strooi ik er snel achteraan „dat het boortje niet echt is en er geen appel in zit”.

De assistente slaat haar hand hoofdschuddend op mijn schouder en zegt: „Laat hem maar even vandaag. Qua uitleg maakt hij er van-

daag een huishouden van Jan Steen van. Ik neem het zo nog wel even met u door.”

De dikke knipoog en lach van mevrouw Herder bevestigen haar gelijk. De dames redden zich wel en ik trek mij ietwat versteend terug.

Ik kijk weer naar de bonen en zet mij in beweging. Als een Kleinduimpje volg ik de bonen richting trap en bad, waar Jan Steen & Co nu ongetwijfeld in zitten. Het moet een goede dag geweest zijn hier, is mijn conclusie. En als allergrootste Jan Steen van deze dag - in mijn hoofd - besluit ik er maar een dagje vrede mee te hebben. Maar morgen is Jan wel verhuisd...

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten